

Bytí (vůbec)

O „bytí“ můžeme smysluplně hovořit jen jako o bytí konkrétního (pravého) jsoucna. Problém tzv. „bytí vůbec“, jak je tematizován např. Heideggerem, je násilně a uměle vykonstruován. Bytí konkrétního jsoucna má časový charakter, a to v tom smyslu, že je časově „koextenzivní“ s trváním („životem“) onoho jsoucna. Okamžité jsoucnosti v průběhu bytí jsoucna jsou pouhými abstrakcemi, a navíc vadnými abstrakcemi (ve skutečnosti totiž žádná aktuální jsoucnost není „pouze“ okamžitá, nýbrž je nepředmětně zapojená do celku jsoucna jakožto událostního dění). „Bytí vůbec“ ovšem žádný takový časové charakter mít nemůže, protože není spjato se žádným konkrétním jsoucnem, a ovšem ani se „jsoucnem vcelku“ (tzv. veškerenstvem, které se ovšem nikterak nezdá být „jsoucím“ ve smyslu „srostlice“, konkréta). Pokud bychom je chtěli časově zařadit museli bych je „celé“ přesunout do budoucnosti, a to znamená je interpretovat jako „ryzí nepředmětnost“. V takovém případě je ovšem musíme pochopit jako „pravé bytí“ (na rozdíl od konkrétního bytí pravých jsoucen, neboť termín „pravý“ tu v každém případě znamená něco odlišného – „pravé“ jsoucno tak chceme jen odlišit od „nepravých“ jsoucen, tj. pouhých hromad, vnitřně nesjednocených, neintegrovaných, která tudíž nejsou skutečnými jsoucnými, neboť postrádají „bytí“); a pak nevidím rozdíl mezi takovým „pravým bytím vůbec“ a „Pravdou“, jak ji chápu.

(Písek, 060205-2.)